

I. felvonás

A Sith háborúja

1. fejezet

Visszatérés

Néhány óra telt el azóta, hogy megöltem Darth Nihlt és meggyőztem Skywalkert arról, hogy a Jó Oldal ösvényére akarok térni. Nem tudhatta meg az igazságot, az összes tervemet romba döntötte volna az, ha rájön, hogy visszatért Darth Talon.

Amikor Kala'uunba értünk, már nem csak arra az időre emlékeztem, amit a hajsza alatt töltöttem itt. Az eszembe ötlött az az időszak, amikor idejöttem, hogy megkezdjem a beszivárgásomat Ryloth kormányzati rendszerébe. Bár már pontosan tudtam, hogy mit és miként tettem, lenyűgözött, hogy a bádogházak mocskából egészen Lessuba jutottam, és én lehettem a történelem első női klánképviselője. Minden percét utáltam, hiszen nem lehettem több Nihl szolgájánál, aki tehetetlen bábként teljesítette a parancsait. Ám most, hogy a kezemhez tapadt a vére már szabaddá váltam. Elvben az Egy Sith is az enyém lehetett volna, de biztosra vettem, hogy lesz, aki még az utamba fog állni. Ezt a harcot csak akkor nyerhettem meg, ha már teljesen visszanyertem az erőmet, és minden egyes perce visszatért az emlékezetemnek. Valamint egy-két szövetséges sem árthatott, itt jött képbe a híres Cade Skywalker: át kellett állítanom a Sötét Oldalra.

Először nem a Mynochoz indultunk – a jedi úr nem akarta péppé verve megjelenni a társai előtt, ezért annak a rendje és módja szerint meggyógyította magát a számomra annyira irigyelt képességével. Felajánlotta, hogy a lábamat is a rendbe hozza, amit mégis elutasítottam. Egyrészt azért, mert ő maga vágott bele, másrészt pedig az én észjárásom szerint már rendbejött: rá tudtam állni és nem kellett ordítanom, amikor léptem vele.

Miután Cade foga csodálatos módon visszaugrott a helyére, végre felkereshettük a hajóját, hogy elhúzzunk erről a kőhalomról.

A rozsdá marta csotrogányról két ismerős arc nézett vissza ránk, Jeriah Syn és Delilah Blue. Eleinte úgy tűnt, hogy örülnek nekünk... Aztán felismerték a tetoválásaitól nagyrészt megtisztított éneket.

Már fegyvert fogtak rám, amikor a leszállórampa közelébe értem. Az arcukon döbbenet és idegesség ült ki, éreztem az elméjükben, hogy erős készletést éreztek arra, hogy kioltásuk az életem. Ezt fénykard híján is megakadályozhattam volna, azonban az nem tett volna jót a további terveimnek.

– Mi a fene?! – ordította Syn.

– Cade, neked elment a józan eszed? – mondta kerek szemmel Blue, a sugárvetője remegett a kezében.

– Ő velünk van – szögezte le Skywalker. – Megmentette az életemet.

– Hogyne! – vágta rá cinikusan Jeriah.

– Nem áll szándékomban ártani nektek – próbáltam barátságosan megszólalni, a reakciójuk arról árulkodott, hogy ez nem sikerült.

– Fogd be a pofád! – mordult rám Delilah, majd Cade-hez fordult. – Ezt nem mondhatod komolyan! Azok után nem, amin keresztülmentünk azért, hogy kicsinálhasd. – Ismét felém fordult. – Mit tettél vele, te szuka?

– Megmentette az életemet – ismételte Skywalker. – Elvesztette az emlékezetét, gyakorlatilag azt sem tudja, hogy kicsoda. Ami azt jelenti, hogy Darth Talonnak vége,

ő pedig mehet a Templomba, ahol hozzáértő emberek foglalkozhatnak vele. Nem kell meghalnia.

A Templomba? – fagyott meg bennem a vér egy pillanatra. Csak most ébredtem rá, hogy a csodás kis mesém egyenesen az ellenség fészkébe fog vezetni. Ám engem nem is ez emésztett meg igazán, hanem a felismerés késése. Úgy tűnt, az emlékezetvesztés a gondolkodásomra is negatív hatást gyakorolt.

– És?! – emelte fel a hangját Syn. – Oké, fogjuk rá, hogy ő most már *teljesen* más személy lett – mondta erős cinizmussal. – Ez egyáltalán nem köti le, hogy velünk kell utaznia. Nyugodtan felfedezheti magát itt is, amíg mi olyan messzire kerülünk tőle, amennyire csak lehetséges!

– Ha magára hagyjuk, kérdéses marad a jövője – felelte Cade.

– Avagy egy időzített bombáról beszélünk – folytatta Jariah. – Persze, engedjük csak fel, hadd robbanjon fel, amikor a semmi közepén vagyunk, teljesen elvágva minden segítségtől!

– Nem akarok ártani nektek – mondtam még egyszer, hátha enyhíti a kedélyeket. Nem tette.

– Nem megmondtam, hogy kussolj?! – ordította a képembe Blue. Meg kell hagyni, kezdett kétségeket ébreszteni bennem. Miért is ne lenne egyszerűbb megölni őket, ahelyett, hogy a lábtörlőjük legyek?

– Elég legyen! – lépett közbe Cade. – Mi történt veletek? – rivallt rájuk rosszállóan. – Hát már ennyire bizalmatlanok lennétek velem szemben? Nem gondoljátok, hogy már a vadak falatoznának belőle, ha úgy gondolnám, még maradt benne sith? Azt hiszitek, hogy idehoznám, ha úgy vélném, a legkisebb mértékben is veszélyt jelent rátok?

– Mi az ép elméjű Cade-ben bízunk – jelentette ki Blue. – Nem igazán tudjuk, hogy mit kezdjünk a jelenlegivel. Mert én nem tudom, hogy mi történt veled, de abban biztos vagyok, hogy alaposan beverhetted a fejed. Nem emlékszel rá, hogy egyszer már megbíztál ebben a háрпиában? – bökött felém a fegyverével. – Nem lett jó vége.

– Ahogyan az összes létező alkalomnak sem lett, ahányszor belefutottunk – tette hozzá Syn. – Még akkor sem tűrném meg a Mynockon, ha karbonitba lenne fagyasztva.

– Nem lesz gond – szögezte le halálkomolyan. – Ugyan már, egészen a hajtóvadászatiig az volt a gond, hogy csak az unalmas „jedi-dolgokat” űzzük még több jedi mellett. Amikor elkezdtünk Talon után koslatni, akkor meg azért sopánkodtatok, mert sosem vittelek magammal az örültségbe. Tessék, itt van a legelmebetegebb dolog, ami valaha is eszembe jutott a háború óta, és most ti is a részesei lehettek! Csak az a kérdés, hogy kértek belőle, vagy sem?

***

Utólag sem hiszem el, hogy sikerült lenyeltetnie velük a buckapatkányt. Saját kabint kaptam, amin belül még meg is tűrtek. A problémák akkor kezdődtek, amikor kikerültem onnan – nem volt ellenvetésük az ellen, hogy egyek, tisztálkodjak, vagy

esetleg könnyítsek magamon, éppen csak a falra másztam tőle, hogy ahányszor kidugtam a fejemet a kabinomból, mindenki roppant kíváncsivá vált arra, hogy mi járatban vagyok. Mivel nem mondhattam azt nekik, hogy éppen csak átszökök Cade-hez, hogy elkezdjem átterelni az én oldalamra, le kellett mondanom az egyetlen dolgról, ami miatt hajlandó voltam a fedélzetre lépni.

Igaz, azért megpróbáltam mondvacsinált okokkal a közelébe férkőzni, amit valamennyire meg is értettek – mivel ő jelentette az egyetlen személyt, aki szóba is állt velem –, de nem tudták megállni, hogy ne hallgatózzanak. Rejtve próbáltak maradni, ám én képtelen voltam nem észrevenni őket. Így az Erő két oldala helyett a Cade-el való legkomolyabb beszélgetésünk is csak arról szólt, hogy Blue talán kölcsönadhatna nekem egy-két ruhadarabot, hogy ne kelljen ugyanabban poshadnom a több napos út alatt. Természetesen a zeltron azonnal felfedte magát, mondván, hogy felőle akár az életem múlhatna rajta, akkor sem fogja megengedni, hogy magamra húzzak valamit, amihez neki is köze lehetett. Mondanom sem kell, ezután még annyira sem beszélgettünk érdekfeszítő dolgokról.

Úgy véltem, ahogy telik az idő, fokozatosan enyhülni fognak a kedélyek és elfogadnak, mint egy veszélyes útítársat – hát nem ez történt. Még az utolsó napon is úgy éreztem magam, mint egy fájó teher, amit minél hamarabb a hajón kívül akarnak tudni. Cade továbbra is rendben volt a helyzettel, Syn a csendes ellenállást választotta – úgy tett, mint aki elfogad, de menten fordult a kocka, amikor azt hitte, hogy elkerüli a figyelmemet. Delilah jóval nyíltabb maradt az utálat kapcsán, egymást követték a *véletlenül* kicsúszott sértések és a becsmérések. A tervem miatt le kellett nyelnem a szuggerálását, bár többször is a fejembe vettem, hogy hagyom az egészet a francba, és letépem a rózsaszín fejcskáját a törékeny kis nyakáról.

Ebéd közben is ezen gondolkoztam. Az étvágygerjesztő zselékockákat fogyasztva meghallottam a kis lotyó lépteit a konyhában. Tálca és evőeszközök koccantak egymásnak, a léptek egyre hangosabbá váltak... Ugye nem arra készült, amire gondoltam?

– Zavarok? – kérdezte a hátam mögül.

Igen.

– Dehogy – mondtam félig mosolyogva. – Ül csak le!

Blue helyet foglalt a velem szemben, majd villavégre kapta az egyik kockáját. Nem igazán tudtam, hogy mi a különbség az ő zöldje és az én sárgám között... De valahogy nem is érdekelt.

– Hogy ízlik? – kérdezte Delilah, majd beleharapott az övébe.

– Finom – feleltem. Nem igazán tudtam, hogy merre akar haladni ez az egész, viszont éreztem, hogy hamarosan fény fog rá derülni.

– És Cade *csomagja*? Azt is finomnak találtad? – vágta rá Blue tüzes tekintettel.

Áh, így már érthető... Sokféleképpen gondolhattam kettőnkre, ellenségek, vetélytársak, vadász és préda, vagy akár Skywalker exe és a jelenlegi lotyója.

– Nem túlzottam – ráztam a fejem. Úgy véltem, most az igazság kivételesen több problémát oldhat meg, mint amennyit maga után hagy. – Ha rajtam múlik, olyan messziről elkerültük volna egymást, amennyire az csak lehetséges.

– Persze, *te* vagy az áldozat – mondta fájó cinizmussal Blue. – *Téged* ott mindenre csak kényszeríthetted. Lefogadom, hogy ha nem kezdesz ki vele, akkor a fejedet felszúrják egy botra, és körbehordják a Fővárosban.

– Vagy Krayt saját kezűleg végez velem, illetve egy olyan küldetésre küld, ahol a halál elvárás – feleltem. Nem éreztem magam szó szoros értelmében áldozatnak, mégis volt valami kiábrándító abban, amit mondtam.

– Természetesen – mondta a nevetéssel küzdve Delilah. – Krayt biztosan megöletett mindenkit, aki nem kezd ki az *én* Cade-emmel.

– Nem, rám is csak azért orrolt volna meg, mert az volt a feladatomban, hogy a bizalmába férkőzzek, amit csak így tudtam megvalósítani – folytattam. – Ezért önmagában nem járt volna halál, Krayt inkább a nagyobb jelentőségű küldetések miatt ölt, mint például Marasiah Fel elfogása. Ezt már sikerült elcseszniem, és ugyan életben hagyott, a *twi'lek* ilyenkor érezni kezdi a hurkot a nyaka körül.

– Ühüm – bólintott nem túl együtt érzően Blue. – Tudod, ha én egy szadista elmebeteg kényének lennék kitéve és úgy érezném, hogy már bármikor megölhet, akkor nem maradnék mellette, hogy az engedelmes vérebeként kövessem a parancsait. Elhúznék onnan a francba. Sőt ami azt illeti, ha olyat tennék, amiért halál jár, akkor inkább kerülni próbálnám a kaszát, mintsem aláhajolni. Te csak egy talpnyaló vagy, Talon, sosem voltál több, soha nem is leszel. Egy fanatikus féreg vagy, és lefogadom, hogy most is az egyik sötét mestered parancsára vagy itt. És amikor a kezembe kerül a bizonyíték, és hidd el, a kezembe fog, akkor neked véged.

Meg kell hagyni, ha nincs az a sok mizéria, amit Ruyn rám zúdított, már Blue belsősegeit tapostam volna. Így is beletelt egy mély lélegzetvételbe, mire felülkerekedhettem az indulataimon és folytathattam az indoklást.

– Ha olyan egyszerű lenne elszökni Krayt elől, akkor az Egy Sith soha nem létezhetett volna – feleltem. – Nihil levadászott volna, mint egy kutyát, aztán visszahurcol a Templomba, ahol egy igen fájdalmas kivégzés vár rám, amit aztán újra és újra végignézetnek a többi sith-el, hogy elmenjen a kedve a szökéstől, akik mégsem érné meg a hatalom reménytelen hajhászása. Nem nyerhettem volna többet néhány hónapnál, amit folyamatos halálfélelemben kellett volna töltenem. Ugyanakkor már eleget láttam Kraytból ahhoz, hogy kiismerjem az észjárását. Amikor megölette velem a mesteremet mindketten tudtuk, hogy semmit sem akartam jobban, mégis dicsérni kezdte a hűségemet, sőt Kéz lehettem. Tehát egy hűséges kis állatkának szánt. És mi biztosíthatta jobban a feltétlen hűségemet annál, hogy életben hagy azért, amiért halál járt volna nekem? Tudtam, hogy ha önként odamegyek elé és kérni kezdem a halált, akkor megkegyelmez. Hiszen így a hűségem maradt az egyetlen erényem, ami egyet jelentett azzal, hogy innentől kezdve minden lehetséges módon a talpát fogom nyalni, mert tudom, hogy nekem végem, ha másképpen teszek... Nem volt valami fényes alternatíva, de ez volt az *egyetlen* alternatíva.

– Mi változott? – vágta rá Blue. – Krayt már évek óta egy csillagban *pihen*, mégis engedelmes vérebecske maradtál. Abban a két hónapban, amíg hajkurásztunk, bármikor megfordulhattál volna, mondván, hogy neked már leged van ebből az egészből. Miért csak most?

– Nos, mondjuk úgy, hogy egy életem át tartó kín és szenvedés megtanított velem, hogy nekem csak az engedelmes szolgálat van és a biztos halál – mondtam. – Tekintve, hogy az az időszak nincs a fejemben, már semmi nincs, ami a helyemen tarthatna. Ideje szabadnak lennem.

Persze az is sokat nyomott a latban, hogy már nincs *aki* a helyemen tartson. Sőt mi több, azzal, hogy elvágta Nihl torkát, könnyen megeshet, hogy az új vezér igényt tart a fejemre. A Jedi Templomnál nem létezik jobb menedék az Egy Sith elől... Ha jól játszom a kártyáimat, akár még el is fogadnának, mint jedít, ami egy igen nyugodt és kiegyensúlyozott életet ígérne nekem. Kár, hogy nekem ez nem kell. Nem azért szenvedtem a születésemtől kezdve egészen idáig, hogy egyszerűen csak hátat fordítsak a lelki sebeimnek. Céllal kellett történnie annak a sok borzalomnak, ami velem történt, az Erőnek meg kellett adnia azt, amiért szenvedtem, hogy ezáltal értelme lehessen az egésznek. Nekem hatalom kell. Márpedig ehhez kénytelen leszek elárulni az új *barátaimat*, majd farkasszemet néztem az Egy Sith-el.

– Aha – húzta a száját Delilah. – Nézd, szivi, én nem tudom, hogy mit akarsz ezzel az egészszel. De egy dolgot biztosan tudok: mindegy, hogy mit ígér Cade arról, hogy ezután már nem látlak többet, tudom, hogy még össze fogunk futni egyszer-kétszer. És ami még ennél is fontosabb, *vele* is össze fogsz még futni egy párszor. Szóval csakhogy tiszta legyen a dolog: ha még egyszer kóstolgatni kezded a *motyóját*, én ki fogom vájni a szemedet, megértetted?

Ilyenkor a *twi'lek* elképzeli, hogy mégis nála maradt a fénykardja, sőt mi több, éppen keresztülszúrja vele a kis kurvát. Kihúzza belőle, majd széles mosollyal az arcán nézi, ahogyan összeseik és lassan kihuny belőle az élet utolsó szikrája is.

Miért kell nekem ennyire ragaszkodnom a terveimhez?

– Nem probléma. Soha, semmi esetre sem fogok hozzányúlni Cade-hez, a szavamat adom rá – feleltem. Nem is az ígéret kitartásával akadt problémám, hanem azzal a megaláztatással, amit a kimondása jelentett.

– Remek – felelte, mikor felállt az asztaltól. A tálcát az asztalon hagyta, alig fogyasztott el róla valamit. – Most megyek és elmondom neki, hogy a memóriád sokkal jobban szuperál, mint azt gondol... – Nem érhetett a mondat végére.

A Mynock kilépett a hiperútból, a rázkódás mindkettőnk felkészületlenül érintett – bár az állókat kissé jobban, mint az ülőket. Legbelül jót szórakoztam azon, ahogyan Blue kétségbeesetten küzd az egyensúlyjáért, aztán csak a padlón végzi... Sajnos ez az öröm sem tarthatott valami sokáig – mert ami ezután jött, az megfagyasztotta bennem a vért.

– A picsába! – ordította Syn, a hangjában tapintani lehetett a kétségbeesését. – A bűdös picsába! Srácok, azonnal toljátok ide a seggeteket!

Jariah kiáltása már önmagában is megrémisztett – egy hozzá hasonló nem emeli fel a hangját ok nélkül. Ahogyan Blue-val versenyt futottunk a pilótafülkébe, el sem tudtam képzelni, hogy mi történhetett.

Nem láttam többet egy teljesen törvénytörő, szinte már elvárható dolognál. Igaz, én tudtam, hogy ez lesz; én részt vettem ebben. Nem éreztem szükségét annak, hogy meglepetést tettek, halálnyugalommal álltam, miközben a többiek döbbenet figyelték az egymást kerülgető hadakat. A Fővárost védő birodalmiak enyhe túlerőnek örvendtek, a velük kekeckedő szövetségek jórészt Scythe csatacirkálókat hoztak, azonban féltucat Pellaeon romboló is támogatta őket; az oldalukon a Szövetség szimbóluma ékeskedett.

– Ez nem lehet – rázta a fejét Syn hitetlenkedve. – Azt hittem, hogy még észhez térhetnek. – A twi'lek azt hinné, hogy egy közönséges bajkeverő magasról tesz a galaktikus békére. Ám nem kellett sokat gondolkoznia ahhoz, hogy rájöjjön: ha háború lesz, Cade is harcolni fog. Az előzőt is alig élte túl, és az már igenis elképzelhető róla, hogy a féltestvére miatt aggódjon. Vagy éppen a saját hátsója végett?

– Most örülsz, szuka? – fordult felém Blue. – Megcsináltátok!

– Csillapodj! – vágta rá Cade. – Egyik fél sem aktiválta a célzórendszereit. Ez csak egy újabb erődemonstráció Stazitól. Éreztetni akarja a császárral, hogy nem ő testesíti meg a Triumvirátust. Folyamatosan ezt csinálja azóta, hogy a Kuat átállt a Szövetséghez. Mint *mindig*, most is ordítóznak egy darabig, aztán K'Kruhk kölcsönös megegyezésre vezeti őket.

– Mi van, ha mégsem? – kérdezte Delilah. – A galaxis nem áll készen egy újabb háborúra, még az előző mocskát sem tudtuk eltakarítani. Bárki is győzzön, a galaxis már nem lesz ugyanaz a hely.

– Amivel ők is tisztában vannak – felelte Skywalker.

– Akkor sem értem – rázta a fejét Syn. – Hogy bomlaszthatják ilyen gyorsan az államot? Mindenki tudja, hogy a Sith áll mögötte. Ellenük kéne tenniük, nem egymás ellen.

Cade nem felelt, ahogyan Blue is tanácstalannak bizonyult. Én már korántsem.

– Nem mi játsszuk őket egymás ellen – törtem meg a kibontakozó csendet –, hanem önmaguk. Mi csak feltesszük a nagy kérdéseket, nyilvánvalóvá tesszük a rendszer hibáit, amit a fejesek elfedni próbálnak. Mindhárom fél tudja, hogy a Triumvirátus működésképtelen, de inkább elhitelnék magukkal, hogy mégis az, a drágalátos békéjük érdekében. Hála nekünk, ez többé már nem lehetséges.

Syn és Blue csak néztek – bizonyára zokon vették, hogy a *mi* szót használtam –, egyedül Cade mutatott hajlandóságot arra, hogy belemenjen a témába.

– Még meg lehet állítani őket.

– Néhány évre, esetleg, amíg a galaxis felkészülhetne – feleltem. – Ám ezen a ponton már elkerülhetetlen a totális háború. A késleltetés csak a terv keresztülhúzásával lenne lehetséges; jelenleg minden aszerint megy. – Nyugodtan elmondhattam nekik, addig semmit sem tehetnek, amíg nem tudják, hogy hol rejtőzik az Egy Sith és mik a gyengeségei. Erről pedig még nekem sem lehetett tudomásom.

– Miféle terv? – kérdezte Syn.

– Nos – rántottam meg a lekkumat –, egyszerű bábként csak annyit kötöttek az orromra, amennyit feltétlenül szükséges. Ugyan sokat elmélkedtem rajta, mégsem tudom pontosan, hogy az Egy Sith mit hogyan remél véghezvinni. Nagyvonalakban arról van szó, hogy úgy váltsunk ki egy totális háborút, hogy ahhoz valójában ne is legyen közünk. Itt van például Marasiah esete. Mi gondoskodtunk róla, hogy három méterrel a föld alatt végezze, cserébe egy új vezér követte a helyét. Imaro kiváló birodalmi lovag, de nem igazi Fel, ezért még a saját emberei körében is csak egy kényszermegoldást jelent. Ennek ellenére egy rendkívül ambiciózus ember, aki egyetlen egységes államban látja a galaxis jövőjét. Tökéletes. Semmi közünk ahhoz, hogy a jelöltek közül éppen ő került hatalomra, egyszerűen csak kihalt a Fel dinasztia, Sinde nem akarta a trónt, Antares is közömbösnek bizonyult a kérdéssel kapcsolatban, de mégis kellett valaki, akire kellőképpen felnéznek a szürkek ahhoz, hogy a helyébe léphessen. Ahogyan arról sem tehetünk, hogy Imaro a képmutatás dacára úgy véli, hogy Stazi és K'Kruhk veszélyeztetik az egységet, és így az útjában állnak.

– Igen – törte meg a gondolatmenetemet Syn –, de ha alá próbálja ásnia a pozíciójukat, akkor őt megfoszthatják a hatalomtól. Ez önmagában nem magyarázza meg ezt az örültséget.

– Akkor miért ül még a trónon? – kérdeztem. – Ez az, mire rá akartunk mutatni. Hiába osztották háromfelé a hatalmat, a császár kénye dönt mindenről. Mi állítaná meg a Birodalmat? A száználmas kis Szövetségi Flotta a semmihez sem fogható Birodalmi Flotta ellenében? Ki váltaná le Imarót? Az a maroknyi kis jedi, aki túlélte a háborút szemben a birodalmi lovagok masszív soraival? Marasiah jelentette az egyetlen tényezőt, ami miatt működni látszott a rendszer, ő testesítette meg a leplet, amit le kellett rántanunk ahhoz, hogy minden nyilvánvalóvá váljon. Imaro *okkal* akarja aláásni a másik két fél hatalmát, Stazi *okkal* megy szembe vele minden alkalommal, amikor csak tud, a Jedi Rend *okkal* hagyja, hogy folytassuk a dolgunkat. – Néhány kivétellel. – Ez a rendszer működésképtelen, már a háborúban is csak a közös ellenség tartotta össze a szövetségüket. Sith ide vagy oda, ebből háború lesz. Márpedig ez jóval nagyobb probléma, mint amit mi jelentünk. Hiszen most vertek szét minket, mindenki azt hiszi, hogy még évtizedek mire színre léphetnénk, miért is foglalkoznának velünk?

– Én nem úgy látom, hogy a Szövetség annyira híján lenne a csapatoknak – tette hozzá Syn.

– Pontosán – feleltem. – Ha ebből háború lesz, az egy hosszú és véres konfliktus lesz, kiszámíthatatlan végkifejlettel. És ez már a mi érdekünk. Tudtuk, hogy normál esetben a Birodalom mindent letarolna maga előtt, ezért úgy döntöttünk, hogy a Szövetség kezére játszunk. Marasiah eltávolítása után minden további lépésünk Stazi térnyerését szolgálta, ami a laikusok számára annyit tett volna, hogy ezáltal működőképesebb, kiegyensúlyozottabb lesz a rendszer. Ehelyett olajt öntött a tűzre, minden egyes átállt rendszer, minden egyes átkerült romboló tovább erősítette a Szövetség hitét abban, hogy még eljöhét a nap, amikor teljes egészében övék lesz a

galaxis. És ahogy beszélünk, ez a folyamat egyre csak megy, Stazi seregei növekednek, Imaro armadáái pedig egyre csak apadnak. El fog jönni a pont, amikor az egyikük úgy véli, hogy eljött a most vagy soha pillanata, és akkor már a jedik sem tehetnek majd semmit.

– Nem értem – rázta a fejét Syn. – Hogy veszel rá egy birodalmi rohamosztagosokkal megrakott rombolót arra, hogy a Szövetségért harcoljon?

– Úgy, hogy a Birodalom serege csak papíron a Birodalom serege – feleltem. – Imaro nem igazi Fel, ezért még az elődjénél is kevesebb a támogatása, ráadásul a birodalmi rohamosztagosok túlnyomó része eleve Krayt oldalán küzdött és csak azért tette le a fegyvert, mert már értelmetlennek látta a további küzdelmet. Számukra Imaro egy imposztor. És itt jön képbe az emberi természet egyik szépsége: ha megfelelően tálalod, akkor a belső problémák a külsők fölé emelkednek. Meglepődnének, hogy milyen könnyű rávenni az *igazi* Birodalom hívét arra, hogy a Szövetség oldalán küzdjön a hamis császár ellen. Ám ezek a katonák már nem gondolnak bele abba, hogy mi lesz, ha véget ér a *hamis* Birodalom korszaka. Mit gondoltok, kihez fognak fordulni, amikor a Szövetség kikiáltja a III. Galaktikus Köztársaságot, és nekik búcsút kell mondaniuk a páncéljuktól? Az Egy Sith-hez mennek, Krayt igazi utódjához. – Aki én leszek.

Senki sem felelt. Mind tudták, hogy igazam van, minél később jön a háború, annál biztosabb az *igazi* Birodalom feltámadása. Azonban ha inkább előbb jött ki, mint utóbb, a galaxis megszűnik létezni annak, mint ahogyan ismerjük. Káosz lesz. Egy olyan állapot, amin még a *hamis* Birodalom sem lehet úrrá, és ami tökéletes táptalaja az Egy Sith-nek.

– Syn, tegyél le minket! – törte meg a csendet Cade.

***

Ugyan Skywalker teljesen biztos volt benne, hogy elmarad a show, messziről elkerültük a két armadát. Ezért beletelt egy kis időbe, mire elértük a Templomot. Cade elhatározta, hogy bekísér, míg a társai a hajón maradtak. Mondanom sem kell, Blue és Syn igen fájó búcsút intett nekem, miközben nekem ezer másik dolog pöröghetett a fejemben.

A tervem nem igazán akart működni, de én mégsem éreztem szükségét komolyabb módosításnak. Egyszerűen addig kellett játszanom a jedít, amíg kellően közelébe férközhetek. Időbe fog telni, az igaz – amit az Egy Sith új vezére arra használhatott, hogy megszilárdítsa a helyzetét –, ugyanakkor nem kételkedtem a képességeimben, és tudtam, hogy az itt eltöltött idő még a hasznomra lehet. Minél többet tudsz az ellenségedről, annál könnyebben végezheted vele.

Ahogy felértünk a Templom hosszú, márványból faragott lépcsősorán, ismét eszembe jutott, hogy mennyire ronda lett ez az épület. Csodálatosan festett, amikor a miénk volt, erre ezek a barmok költséget nem kímélve átépítették. Visszatértek a jó öreg téglalapba erőltetett húrtrapéz formához, hogy a régi állapotokra emlékeztessék az embereket. Mintha azok annyival jobbak lettek volna... Sebaj, amint elfoglaltam a

méltó helyem az Egy Sith-ben, gondoskodni fogok róla, hogy ez a hely lélegzetelállító legyen.

Ami kívül ocsmánynak tűnt az belül még kétségbeejtőbbé vált. Mi lett a festményekkel? Hová tűntek a szobraink? Mit keresnek itt bronzba öntött jedik? Miért kellett barnára festeni a falakat? Miért kell ez a sok dísz? Mi történt azzal a nyomasztó, félelmetes hangulattal, amit ez a hely árasztott magából? Ennek a hatalomról kellett volna szólnia, az erő igazságáról. Egy olyan helynek, ahová belépsz, és azt mondod: itt élnek a galaxis legrettegettebb démonai.

De mi lett belőle? Egy díszes kis múzeum, ahol arannyal körbevéve papolnak a békéről. Értem én, hogy a Rend nyugalmat, stabilitást és igazságot akar... Mégis, millió éhes szájat be lehetett volna tömni azon a pénzen, amit erre költöttek – arról nem is beszélve, hogy nem lehettek itt néhány száznál többen. Az épület túlnyomó részét még nem is állt módjukban használni.

Mivel odalent egészen beleringattam magam abba a hitbe, hogy a Templomban csak ritkásan láthatok értelmes életet, a központi toronyban már valósággal úgy éreztem magam, mint egy szellemváros szülöttje. Persze tradícióból a Tanács elé kellett járulnom, hogy bolonddá tehessem őket, és természetesen nekik épp egy szerkezeti gyengeségekben bővelkedő, könnyen megcélozható helyen kellett trónolniuk, ám az örök teljes hiánya már sehogyan sem fért a fejembe. Korábban, lejjebb már azt sem tudtam mire vélni, hogy rám sem hederítettek az arrogáns jedik – elvégre csak Darth Talon ment el mellettük –, de ez... Hogy lehetnek ennyire vakok? Hogy nem láthatnak bennem fenyegetést?

Mire végiggondolhattam volna a dolgot, beértünk a tanács enyhén szólva is pocskul díszített termébe. A bordó padlót aranyozott csíkok díszítették, a sötétbarna falakat jókora ablakok övezték, rajtuk keresztül be lehetett látni Coruscant kék egét és a félig-meddig összefoltozott felhőkarcolóinak a tengerét. A tetőn egy számomra semmitmondó festményt láttam, alighanem a békét és az egyenlőséget takarta – más esetben kezdeni tudtam volna vele valamit.

A légkörben szinte tapintani lehetett az Erő által keltett zavart, a Rend hatalmas mesterei előtt állhattam. Hét széket láttam magam körül, mindössze hat jedi foglalt rajtuk helyet. K'Kruhk személyét könnyedén felismertem, nem csak az alapján, amit hallottam róla, éreztem, hogy több állt a háttérben – már megint valami, amire még nem emlékeztem? Rasi Tuum mestert igen hasonlóan találtam hozzá – bár a cathar és a whiphid meglehetősen eltért egymástól, egyik szagát sem kívántam hosszú időn át elviselni. A harmadik széken Shado Vao foglalt helyet – bizonyára fogytán voltak a jelentkezők. A többieket már nem ismertem fel. Igaz, mit is találna az ember megjegyyezhetőnek egy középkorú zabrakban, egy fiatal togruta hölgyben és egy kék neutóliaiban? Reméltem, nem is kell túlzottan megismernem őket.

– Üdvözljük a köreinkben, Darth Talon! A Rend nagymestereként kijelenthetem, hogy szívből örülünk a megtiszteltetésnek – törte meg a csendet K'Kruhk. Ezalatt Cade bezárta az ajtót, és helyet foglalt a hetedik széken.

– Többé már nem vagyok az a személy – játszottam a szerepemet. – Az én nevem Micha Raeth. Azért jöttem...

– Hogy segítségét kérjen tőlünk? – törte meg a szavam Tuum. – Igen, Talon, számoltunk ezzel a lehetőséggel.

– Micha – feleltem. Most mondtam, hogy nem tudta megjegyezni?

– Tisztában vagyunk vele, hogy minek akarja beállítani magát – felelte K'Kruhk. – Ám annak érdekében, hogy döntsünk a sorsa felől, a valós személyét kell néznünk.

Megfagyott bennem a vér. Tudták, hogy ki vagyok, tudták, hogy *mi* vagyok. Görcsösen nyeltem egyet, aztán csapdába esett vadként néztem arra, aki idecsalt engem.

– Mi van, szivi? – vágott a combjára Cade. – Azt hitted, hogy a fejemre ejtettek? Persze, csak úgy megvilágosodtál! Teljesen más személy lettél! – tört ki belőle a röhögés. – Pontosan tudtam, hogy mit akarsz; a saját játékodban győztelek le. Blue és Syn nem tudhattak róla, féltem, hogy úgy nem lenne kellőképpen eredeti a játszma. Mindazonáltal biztos vagyok benne, hogy utólag egyet fognak érteni azzal, hogy megérte.

A torkomban dobogott a szívem, a testemet átjárta az adrenalin, miközben csapdába esett vadként kerestem menedéket a szorult a helyzetemből. Azonban rá kellett ébrednem, hogy már szinte semmit tehetek. Egy szobába zártak a legnagyobb ellenségeimmel, közülük is a legerősebbekkel...

Mégsem érhetett itt véget minden. Nem adhattam fel küzdelem nélkül – hiszen még harceszköz híján sem számítottam fegyvertelennek.